

Μ' ἐσαγήνευσε παρέκει μουσική πτηνῶν εὐλάλων·
 Χιλιόστομος ἐπλήρου τὸν αἰθέρα μελωδία·
 Πᾶν πτηνὸν πρὸς φίλον ἄνθος ἐνετρόφα γλυκοψάλλον
 Καὶ ἐστέναζε βαθέως ἢ ἀλγοῦσα μου καρδία.
 Ἄλλ' οὐδὲν πτηνὸν ἐν τούτοις ἐκελάδει, ὡς ἐκείνη·
 Ἡ φωνή της μελωδίαν γλυκυτέραν ἔλων χύνει.

Καὶ ἀνύψωσα τὸ βλέμμα εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος,
 Ὅπου λάμπουν τόσα ἄστρα τ' οὐρανοῦ χαριτωμένα.
 ὦ, τὴν λάμπην των δὲν τρέφουν συμπαθεῖς παλμοὶ καὶ ἔρωσ·
 Δὲν ὠμοίαζεν ἐκείνης ἄστρον τ' οὐρανοῦ κἀνένα·
 Ὡς αὐτήν, ὠρατὸν ἄστρον δὲν ἐγέννησεν ἢ σφαῖρα·
 Ἡ ἀγάπη μου εἶν' ἔλων τῶν ἀστέρων λαμπροτέρα.

Εἶν' ἡ ὄψις της χαρίτων ἀνθοδέσμη οὐρανίων·
 Μειδιᾶ καὶ ἀναθάλλει, ὡς παράδεισος, ἡ φύσις·
 Τὴν λατρεύω! Τ' ὄνομά της μὲ μαγεύει, ὡς χιλίων
 Ἀηδόνων μελωδίαι, ὅπως χιλιαὶ ἀνθήσεις.
 Πλήν, τί λέγω; Ὅλων τούτων βασιλεύει ὑπερτέρα·
 Ἡ ἀγάπη μου εἶν' ἔτι τοῦ φωτός μου γλυκυτέρα!

1885

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ

ΟΝΕΙΡΑ

Τώρα πού νύκτα σιωπηλή τριγύρω μου γυρνᾶ,
 κατάμαυρη ἀράπησα διαμαντοστολισμένη,
 τώρα πού κάθε μιὰ ψυχὴ σὰν φάντασμα περνᾶ
 κ' ἡ φαντασία φτερωτὴ ἐδῶ κ' ἐκεῖ διαδαίνει,
 τώρα πού ὄνειρο γλυκὺ 'ς τὰ σκοτεινὰ πετᾶ
 καὶ 'ς τὰ κλειστὰ ματάκια σου γιὰ ἄλλο σταματᾶ,
 σὰν πεταλούδα πού γοργῇ τὰ λούλουδα χαϊδεύει,
 τώρα πού βγαίνουν τὰ στοιχεῖά κι' ὁ κόσμος ἀγριεῖει
 ἔλα, θερμὴ ἀγάπη μου, κρυφὰ 'ς τὴν ἀγκαλιά μου,
 ὁ ὕπνος μὲ φοβήθηκε κ' ἐφυγ' ἀπὸ κοντά μου·
 εἶμαι μονάχος κ' ἔρημος — οἱ τόσοι λογισμοὶ μου,
 κάθε παλμός, κάθε πνοή, ἐλόκληρη ἡ ψυχὴ μου
 μὲ τῆς ἀγάπης τὰ φτερά τριγύρω σου πετοῦνε
 καὶ 'ς τὸ πλευρὸ σου μιᾶς στιγμῆς ἀνάπαυσι ζητοῦνε.

Π. . . .

16*